

Atvirlaiškis Valerijai Čiurlionytei, [1917-04-30], [važiuojant iš Rostovo - į Maskvą].

Vakaras toks raudonas geso...

Vakaras toks raudonas geso... Ir žvaigždės ilgai nesiranda. Žiūriu pro langą į gėstančią saulėleidą. Nors jau 10 val[anda], bet dangus dar raudonas. Aš jau esu kupė, guliu ir mes visi dainuojam.

Ir gerai. Ir dūšioj lengva. Ir gerai. Ir gerai, kai noris dainuot.

Juk tavo veidas toks geras buvo, ir akys tokios pasiilgusios.

Buč[iuojų] — B[alytis].

KOMENTARAI